

Rod Dreher: Ce s-ar întâmpla dacă oamenii ar înceta să creadă narațiunile promovate de clasa conducătoare și mass-media?

• 27 noiembrie 2023 0 7.859

Marius Tucă | Ce s-ar întâmpla dacă oamenii ar înceta să creadă narațiunile promovate de clasa conducătoare și mass-media?

Ce s-ar întâmpla dacă destui oameni ar înceta să creadă narațiunile promovate de politicienii clasei conducătoare și de mass-media? Dacă s-ar trezi și și-ar da seama că sunt guvernați de oameni care îi urăsc și care vor să-i antreneze să se urască pe ei înșiși? Ce s-ar întâmpla dacă ar ajunge să înțeleagă că a se urî pe ei înșiși înseamnă că nu au dreptul să-și apere propria cultură, propriile tradiții și propriul interes în fața cererilor contrare ale străinilor? se întreabă **Rod Dreher** în *The European Conservative*

Rod Dreher este un jurnalist american care scrie despre politică, cultură, religie și afaceri externe. Este autorul mai multor cărți, inclusiv bestsellerurile din New York Times *The Benedict Option* (2017) și *Live Not By Lies* (2020), ambele fiind traduse în peste zece limbi. Este director

al Proiectului de Rețea al Institutului Dunării din Budapesta, unde locuiește.

Joi, la Dublin, un bărbat de vârstă mijlocie, un cetățean despre care se spune că este dintr-o țară islamică, a înjunghiat 5 persoane în fața unei școli primare. Înainte ca trecătorii să-l pună la pământ, trei copii mici și doi adulți zăceau întinși sângerând din cauza rănilor. În câteva ore, părți din Dublin ardeau. De ce? „*Extrema Dreaptă*”, a spus un oficial al poliției irlandeze – o afirmație amplificată cu respect de mass-media națiunii.

Brian Kaller, un prieten din Dublin și jurnalist independent care a ieșit în stradă pentru a vedea despre ce era vorba, mi-a scris că persoanele pe care le-a intervievat părăsind zona revoltei au spus că protestul inițial a fost pașnic, dar a devenit violent când poliția a încercat să-l disperseze. Jefuitorii, i-au spus oamenii lui Kaller, nu păreau irlandezi. Kaller a adăugat că Irlanda, care nu are nici măcar un partid politic conservator, nu are nicio „dreaptă extremă” din câte știe, „dar aceasta este modalitatea de a crea unul”.

Ei bine, nu vă faceți griji, prieteni: statul irlandez nu se va opri la nimic pentru a lupta împotriva acestei amenințări de extremă dreaptă. Leo Varadkar, prim-ministrul, a anunțat că guvernul va înăspri „legile împotriva instigării la ură și la ură în general”. Pentru că problema aici nu este migrația în masă, vedeți; problema este să ai păreri negative despre toată această „diversitate”, pe care ar trebui să o observi doar dacă o sărbătorești.

Răspunsul lui Varadkar este în întregime în concordanță cu faptul că irlandezii sunt guvernați de o clasă conducătoare (inclusiv mass-

media) care urăște țara, tradițiile și oamenii ei. Un titlu din *Irish Time* de vineri : „Este greu să exagerezi influența pozitivă a Uniunii Europene asupra economiei Irlandei”.

Mentalitatea clasei conducătoare a Irlandei susține că Irlanda are nevoie de o clasă mai bună de irlandezi – și dacă acesta vine din străinătate, are pielea maro sau neagră și este complet străin de tradițiile și modul de viață al insulei, ei bine, să ne bucurăm pentru asta . Mentalitatea clasei conducătoare din majoritatea țărilor europene este ceea ce Sir Roger Scruton a numit *oikofobă*: ura față de propriul popor. Ei combină acest lucru cu un materialism grosolan, așa cum se vede în titlul *Irish Times* care încadrează abandonarea propriei culturi ca o modalitate bună de a se îmbogăți.

Ceea ce s-a întâmplat în Irlanda, odată cu importul în ultimii ani al unui număr mare de migranți în cadrul unei scheme guvernamentale, este un exemplu viu a ceea ce gânditorul francez Rénaud Camus numește „Marea Înlocuire”.

Doar în ultimii 20 de ani, populația Irlandei a crescut de la patru milioane la aproape 5,3 milioane – o creștere de 30% în mai puțin de o singură generație. Cea mai mare parte se datorează migrației. Pentru comparație, imaginați-vă dacă Franța, în aceeași perioadă de timp, ar fi adăugat 20 de milioane de oameni la populația sa, sau Statele Unite ar primi 100 de milioane pe țărmurile sale. Asta ar fi fost echivalentul cu adăugarea a două Californii și jumătate, sau aproape trei Texas, în doar două decenii.

Cu asta are de-a face Irlanda. În septembrie, Alan Barrett, un statistician irlandez, a declarat pentru *Irish Times* că această creștere „uriasă” a populației are ceva de-a face atât cu criza locuințelor, cât și cu lupta sistemului de sănătate al țării.

„Este foarte dificil pentru o economie să construiască și să absoarbă acel număr de oameni din punct de vedere al locuințelor, părți ale economiei care sunt greu de aruncat peste noapte”, a spus prof. Barrett.

Dar vezi, „extrema dreaptă” fantomă este problema aici. Nu guvernul, care a înrăutățit viața oamenilor obișnuiți irlandezi, primind mult mai mulți străini decât poate suporta Irlanda, în special străini ale căror medii culturale îi fac mult mai puțin capabili să asimileze. Nu mass-media, care au minimizat problemele cauzate de migrația în masă și i-au stigmatizat drept „rasiști” pe cei care se plâng. Clasa conducătoare din Irlanda, ca și în alte părți din Europa, alege să îndepărteze vina pentru problemele cauzate de propriile sale politici de migrație, reproșând așa-numitei “extreme drepte” pentru că a observat și condamnând plângerile drept „teorii ale conspirației”.

Renaud Camus spune că Marea Înlocuire nu este o teorie a conspirației, ci un simplu fapt. Transformarea radicală a societăților europene prin migrația în masă nu a necesitat o conspirație, spune el. Este ceea ce s-a întâmplat în ultimele șase decenii, când o succesiune de guverne, atât de stânga, cât și de dreapta, atât din motive culturale, cât și economice, au deschis porțile spre Lumea a Treia.

Elitele au impus Marea Înlocuire, în parte, stigmatizând orice obiecție la ea ca fiind „rasistă” sau în alt mod bigot. Într-un eseu publicat în *Enemy of the Disaster*, Camus compară ideologia contemporană a „antirasismului” cu modul în care a funcționat comunismul în secolul XX:

Într-un caz, ca și în celălalt, acesta este un aspect crucial: pentru că le permite să aibă, nu adversari cu care se poate dezbate calm, ci doar dușmani ireconciliabili pe care trebuie să-i distrugă. O consecință neașteptată a acestui lucru este de a le conferi – dar încă o dată antirasismului, mult mai mult decât comunismului defunct – un fel de monopol al urii, o datorie plină de bucurie de a incrimina. Cei care vorbesc cel mai mult despre ură sunt cei care o simt cel mai intens. Îți reproșează ura ta cu o față și un limbaj răvășite de ura lor.

Astfel, prim-ministrul irlandez, vorbind pentru elitele țării sale, condamnând drept „extrema dreaptă” pe irlandezii care doresc să nu fie înlocuiți și jurând că va adopta legi care să le incrimineze protestele drept

„discurs de ură”. Ura puternică din punct de vedere politic este ciuda pe care clasa conducătoare a Irlandei o are față de conaționalii lor care nu se conformează.

În mod similar, în Marea Britanie, Partidul Conservator a supravegheat **niveluri imense de migrație** – în special, în ultimii ani, din afara Uniunii Europene. Incredibil, migrația în Marea Britanie a *crescut* de la Brexit, deși scopul a fost de a oferi britanicilor mai mult control asupra celor care se pot muta în țara lor. A fost o farsă. Captura ideologică de stânga a instituțiilor britanice – inclusiv Partidul Tory și forța de poliție – i-a lăsat pe britanicii dizidenți să se simtă ca niște străini calomniați în propria lor țară.

Criza locuințelor din Marea Britanie este cea mai gravă din Europa, deoarece o întreagă generație de britanici se confruntă cu perspectiva de a nu putea niciodată să-și dețină propria casă. Aceasta nu este numai vina migrantilor, desigur, dar adăugarea între o jumătate de milion și un milion de oameni noi în fiecare an într-o societate în care britanicii nativi nu își pot permite locuințe înrăutățește o situație deja proastă.

Alegătorii olandezi au mers la vot în Olanda săptămâna aceasta, cu criza locuințelor din țara lor drept cea mai importantă problemă. Ei i-au șocat pe analiștii politici punând partidul anti-imigranți Libertatea, condus de băiatul rău Geert Wilders, înaintea tuturor partidelor mai consacrate la vot. Nu este vorba doar de locuințe – Wilders a subliniat de mulți ani faptul că migrații marocani conduc statisticile criminale acolo – dar faptul material dur de a nu avea un acoperiș deasupra capului tinde să concentreze mintea asupra politicilor guvernamentale de migrație.

După cum am văzut, răspunsul îngrozit al politicienilor și mass-mediei olandeze, atât în țară, cât și în vest, a fost de a încadra victoria lui Wilders drept o victorie a — ați ghicit — a „extremei dreapte”, un grup deplorabil de fanatici. Nu contează că Wilders se ocupă de orice problemă socială, în afară de migrație și islam. Clasa conducătoare înțelege că, dacă poate convinge alegătorii că opoziția față de migrație și multiculturalism este în întregime o chestiune de bigotism și război cultural purtat de dreapta, ei vor neutraliza un număr substanțial dintre cei altfel vătămați că își pierd

cultura iar copiii lor vor fi incapabili să găsească case în care să locuiască și să întemeieze familii.

Acoperirea media în limba engleză a revoltelor de la Dublin s-a concentrat până acum nu pe declanșatorul revoltelor – un migrant care înjunghia copii – ci pe distrugerile provocate de presupușii protestatari de extremă-dreapta. Nu vă așteptați ca acest lucru să se schimbe. Americanii știu din propria experiență cu mass-media că misiunea ei nu este de a raporta și de a explica lumea cât se poate de corect ci mai degrabă de a gestiona o narațiune ideologică. Când oamenii trebuie să se bazeze pe mass-media națională pentru a afla despre evenimentele din țări străine, ei sunt la cheremul jurnaliștilor care se consideră războinici culturali pentru stânga. Conform obiceiului, *Washington Post* a dat vina pe „extrema dreaptă” pentru revolte, iar *The New York Times* a urmat exemplul. Pentru a fi corect, ambele ziare au citat oficiali irlandezi care adoptă această linie, dar nu au oferit niciun paragraf cu informații sau context contrar care să ofere nici măcar cel mai mic indiciu despre motivul pentru care a avut loc violența.

Acum ne putem aștepta ca o presă integrală din partea mass-mediei care să demonizeze atât pe alegătorii olandezi pentru Wilders, cât și pe irlandezii care, oricât de pașnici, se opun colonizării pașnice a țării lor, supravegheată de o clasă conducătoare oikofobă. Noi, expatriații care trăim în Ungaria, o țară disprețuită de cei *bien-pensants* din Bruxelles și din alte părți, cunoaștem bine sentimentul de a încerca să convingem prietenii și familia acasă că viața aici este liberă, distractivă și foarte sigură. Ei au fost conduși de politicieni și mass-media să creadă că Ungaria trebuie să fie cu siguranță un iad fascist.

Un cititor american al buletinului meu Substack, soția unui olandez și a unui rezident în Olanda, a comentat:

După victoria lui Wilders, mulți prieteni americani „liberali” au scris să mă întrebe despre situația „înfricoșătoare” din Olanda. Le-am explicat pe scurt, dar știu că nu le va face bine... este aproape ca și cum ar vrea să se sperie.

Da, dar mai important, este ca și cum ar vrea să-și justifice propria neputință spunându-și că lucrurile trebuie să fie mult mai rele în țările în care oamenii votează de fapt pentru politicieni cărora nu le este frică să spună adevărul și să urmeze politici care abordează cu adevărat problemele. Dacă refuzați migrația în masă, așa cum o face Ungaria lui Viktor Orban, sigur, s-ar putea să vă păstrați străzile în siguranță și să reduceți fricțiunile sociale, dar (cred ei) *cu prețul de a deveni fascist*. Adevărat, votând pentru Geert Wilders, olandezii ar fi putut alege singurul politician important din țară suficient de curajos pentru a spune adevărul despre legătura dintre criminalitate și migrație și despre lucrurile teribile pe care migrația în masă le face vieții olandeze – dar (cred ei) *cu prețul alinierii cu extrema dreaptă!*

Vedeți cum funcționează asta. Oamenii sunt disperați să creadă în propaganda mass-media pentru că îi scutește de rușinea față de propria lor neputință. Propagandiștii Uniunii Sovietice s-au gândit să evidențieze și să exagereze criminalitatea și alte probleme sociale din Occident, deoarece era necesar să distragă atenția poporului sovietic atât de la eșecurile propriului guvern, cât și de propria incapacitate de a schimba lucrurile. Același gen de lucruri se întâmplă acum, în tot Occidentul.

Ce s-ar întâmpla, totuși, dacă destui oameni ar înceta să creadă narațiunile promulgate de politicienii clasei conducătoare și de mass-media?

Dacă s-ar trezi și și-ar da seama că sunt guvernați de oameni care îi urăsc și care vor să-i antreneze să se urască pe ei înșiși?

Ce s-ar întâmpla dacă ar ajunge să înțeleagă că a se urî pe ei înșiși implică că ar trebui să accepte că nu au dreptul să-și prefere și să-și apere propria cultură, propriile tradiții și propriul interes perceput, în fața cererilor contrare ale străinilor?

Și dacă ar ajunge să înțeleagă că panica clasei conducătoare față de amenințarea la adresa „democrației liberale” atunci când alegătorii aleg un politician “ne-aprobat” prin alegeri libere și corecte este un semn că elitele cred că „democrația liberală” este ceea ce ai atunci când popoarele

democratice votează așa cum se așteaptă clasa conducătoare. Această [analiză CNN](#) a „problemei populiste” întruchipată de alegerile Wilders este un exemplu uluitor al presei care spune cu voce tare că treaba Uniunii Europene este „să îngradească” liderii aleși democratic care resping consensul elitei.

Ar putea fi o revoluție. Se speră că va fi una catifelată, condus de un protest pașnic, dar susținut. Dar o clasă conducătoare care refuză să vadă realitatea politică și socială și care îi învinovățește pe oamenii suferinzi pentru că se opun propriei lor ruinari de către politicile elitelor și, prin urmare, refuză să acționeze cu responsabilitate – acești proști își provoacă propria moarte și dispariția sistemul care i-a împuternicit.

La urma urmei, dacă „democrația liberală” înseamnă că oamenii nu au de ales decât să consimtă la înlocuirea lor cu străini selectați de elitele conducătoare și sunt lobotomizați să creadă că dacă se plâng de acest lucru asta îi face oameni de nimic, atunci „democrația liberală” va trebui mai devreme sau mai târziu să fie abandonată. Și când simplul act de a nu rămâne tăcut când țara ta este invadată de migranți, inclusiv de cei care te disprețuiesc și îți atacă femeile și copiii, te face denunțat de către cei mari și cei buni drept „extrema dreaptă”, ei bine, atunci „extrema dreaptă” peste noapte nu devine un lucru atât de rău.

“Varadkarii” lumii, în aroganța și neprihănirea lor, habar nu au ce demoni dezlănțuie. Ei vor da vina pentru tot ceea ce urmează pe „extrema dreaptă”, până la mormântul carierei lor și, dacă nimic nu oprește declinul, până la mormântul democrației liberale în sine.

Sistemul vrea să ne reducă la tăcere! Sprijiniți OrtodoxINFO!

Ne străduim să menținem viu acest site și să vă punem la dispoziție informații care să facă lumină în provocările pe care le trăim. Activitatea independentă a OrtodoxINFO funcționează strict cu ajutorul cititorilor, din acest motiv vă cerem acum ajutorul. Ne puteți

sprijini printr-o **donatie bancară** sau prin **PayPal**,
completând formularul de mai jos.

DONAȚIE LUNARĂ

DOAR ACUM

€5

€10

€20

Altă sumă

Donăți

Mulțumim celor care ne-au ajutat până acum!